

VARFÖR BIRGITTA "SLÅR RUNT"

Här har ni
förklaringen.
Nära vänner
har berättat

Känd svensk
träder fram:

JAG HAR
SETT
VARELSER
FRÅN
EN ANNAN
VÄRLD

Ny fantastisk serie av EUGEN SEMITJOV DE OFÖRKLARLIGA

— Här såg jag föremålet lyfta som en rödflammande sol, säger pollenkungen Gösta Carlsson.

Är detta ett föremål från en avlägsen främmande värld? Från början en kvartsstav, nu omslipad till skarabé.

Pollenkungen avslöjar sin 25-åriga hemlighet:

JAG HAR MÖTT VARELSER FRÅN EN ANNAN VÄRLD!

Så här nära kom Gösta Carlsson den sällsamma farkosten i skogsglântan. Några meter framför honom stod en vakt och gav stopptecken. (Farkosten är inretuscherad på foto).

Han har ringt och bett mig komma. Han vill berätta något som han tigit med i 25 år. Han vill visa mig platsen där det hände. Hans livs sällsammaste upplevelse.

— Jag brukar läsa era rymdartiklar, sa han. Jag tycker att ni bör få veta det här. Jag har aldrig tidigare berättat det för någon.

Han antydde att det hade något att göra med besökare från en annan värld.

Jag är skeptisk mot allt som har med "flygande tefat" att göra. Jag har sett alltför mycket av geschäft, bluff och bedrägeri (inte minst självbedrägeri) i UFO-branschen. Men att vägra lyssna på en som påstår sig ha sett något — det vore att klippa av alla trädar som trots allt kan leda till ett svar.

Dessutom: Mannen som har ringt mig har ingenting att vinna på det här. Han tycks bara ha ett behov att berätta. Han verkar vederhäftig. Och han är inte helt obekant.

Jag har svängt av från motorvägen ett stycke norr om Helsingborg och kört på slingrande småvägar förbi skånska byar och gårdar, genom dunkla bokskogar. Bilen skumpar över en järnvägsövergång, vid sidan ligger en liten övergiven station, det växer gräs mellan rälsen.

En smal grusväg leder genom ett sådesfält fram till en gård bland mörkgröna bokar. Jag kör in genom de öppna

grindarna, kör runt på gården. I ett fönster skymtar några laboratorieburkar.

Från byggnaden kommer en storväxt man i 50-årsåldern, klädd i rutig blazer och sporthatt. Jag känner igen honom från tidningsbilder. Disponent Gösta Carlsson, "Pollenkungen". Han räcker fram handen och hälsar:

— Välkommen. Får jag hoppa in i er bil så kan vi köra dit med en gång. Det är inte långt härifrån.

Vi kör längs skogsvägar mot kusten, mot Skälderviken. Gösta Carlsson berättar att han är född och uppväxt här i trakten. Han kan de här skogarna och alla stigar på sina fem fingrar.

Vi lämnar bilen vid väggkanten och går in i skogen. Det är inte långt från havsstranden, på avstånd hör man vågorna rulla in. Friska septembervindar blåser från Kattegatt.

Skogen tättnar. Vi går förbi ett kärr där träden och vidjesnåren står rakt upp ur vattnet, vassen vajar mellan träden. Carlsson stannar och pekar in i djungeln.

— Där inne såg jag eldskenet ...

En syn som etsat sig fast

— Det var en kväll i maj 1946, berättar Gösta Carlsson. Jag hade varit ute och lufsats i markerna, letat efter pollen till mina biodlingar. Jag hade suttit en stund vid havsstranden i skymningen och sett ljusen tändas i fjärran längs Skälderviken. Det var nästan mörkt när jag började gå hemåt, vägen förbi kärret. Jag hade en pannlampa, sån där som orienterare använder.

När jag fick se ljusskenet mellan träden trodde jag att det var någon som tänt en eld. Här har ju hänt att smågrabbars tänt brador, det kan bli skogsbrand så jag ville se efter vad det var. Skenet kom från en glänta som ligger där framme — jag gick precis samma väg som vi går nu. Stigen leder mellan höga tallar med grenverk som börjar nästan vid marken, lövträd mellan dem. Där framme skymtar gläntan. Carlsson stannar.

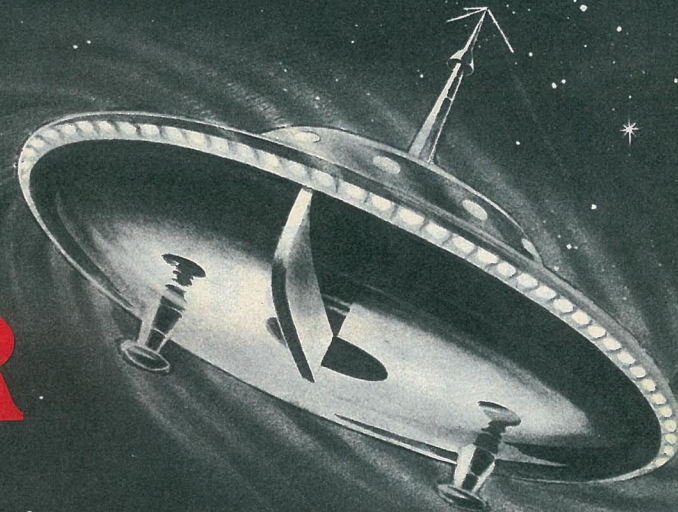
— Härifrån såg jag det.

— Vad såg du?

— Föremålet ... Den synen har etsat sig fast i mitt minne. Han fortsätter framåt. Jag iakttar honom. Men det här är inte teater. Han har ingenting av spelad mystik. Han säger inte "föremålet" därför att det låter gåtfullt — han har bara inte något annat ord för det.

Vi kommer ut i gläntan. Den är 30—40 meter från kant till kant, gräsbevuxen och omgärdad

Forts. på sid. 62

Från stranden såg Gösta Carlsson farkosten höja sig över trädtopparna. Antennen och fenan drögs in. Skenet blev violett och farkosten försvann med svindlande hastighet.

Lyckan i din hand

Forts. från sid. 38

testamente stadgade att du måste vara gift innan du fyllt tjugotvå år...

Lilian hade sett och hört tillräckligt. Hennes värsta farhågor var besannade — hon hade blivit lurad och bedragen. Nu visste hon också varför. Det var alltså av det skälet som bröllopet omöjligt kunde uppskjutas trots att hennes far blivit överfallen och låg på sjukhus.

Vekthunden gav med ens skall, och Lilian vågade inte följa sin första impuls och gå tillbaka till Lars och berättat vad hon fått se och höra. I stället gick hon in samma väg hon kommit, genom köket, och lyckades osedd och ohörd ta sig tillbaka till sitt rum.

Det dröjde inte länge förrän hon hörde smygande steg i korridoren. Två dörrar öppnades och stängdes tyst. Per och hans mor hade återvänt till sina rum.

Lilian låg länge vaken och grubblade den natten, men ett par timmars sömn måste hon dock ha fått — hennes armbandsur hade visat på fyra när hon senast såg på det, nu var klockan halv sju.

Hon slog upp balkongdörren och njöt som alltid av den fantastiska utsikten.

Hon tog ett par djupa andetag och lät blicken glida längs horisonten tills den fångades av en svart prick på sjöns blanka vatten.

Var det inte jollen som låg och drev? Hon kysade med ögonen mot solen. Jo, jollen var det — men drev gjorde den inte. Där satt en man i den, en pojke kanske. Nå, det var många som använde båten, det behövde inte betyda något särskilt.

Hon brann av iver att få berätta allt för Lars, men än vågade hon sig inte till stället. Vid denna tidiga timme rådde där liv och verksamhet, det visste hon.

I stället tog hon en hastig dusch och gick ner i köket där Rita förskräckt kastade en blick på klockan.

— Bevare mig, är du redan på benen? Är frun också uppe?

— Det kan jag inte tänka mig. Har du lite kaffe?

Rita hällde upp åt henne och sköt fram en tidning.

— Har du sett vad de skriver om Berner? Man tror han har vänner i trakten som håller honom gömd. Undrar varför han stack... Han måste ha dåligt samvete.

Lilian försökte låta bli att snegla på tidningen.

— Han har väl sina skäl, sa hon och ryckte på axlarna. Det kan ju också tänkas att han är oskyldig...

— Oskyldig! Rita nästan spottade ut ordet. Ahnej, du... Alla vet ju att han...

Lilian svarade inte. Hon ställde ifrån sig koppen och lämnade köket. Hade Rita fortsatt hade hon fått svårt att behålla sig, i synnerhet som hon redan var så ledsen över att förhållandet mellan dem förändrats. Tidigare hade de varit bästa vänner — nu var det som om Rita föraktade henne, som om hon tagit trollet för guldet i och med att hon gått med på att gifta sig med Per...

Lilian återvände till sitt rum, men när det blev dags för frukost gick hon åter ner, fast besluten att inte låta någon märka att hon hört eller sett något.

Alla verkade tysta och nedstämda, och fru von Eiler klagade över huvudvärk. Måltiden avslutades snabbt, och Lilian förklarade sig med falsk glattighet ämna ta en morgonpromenad.

Stallet var tomt, och ingen såg henne när hon smet uppför trappan till den lilla kammaren.

— Så blek du är! utbrast Lars bekymrad och fattade hennes händer. Självsåg han lugn och osvövd ut.

— Nu har jag fått bevis! flämtade hon. Nu vet jag att han kan gå lika obehindrat som du eller jag. Hon sa att han måste gifta sig innan han fyllt tjugotvå år, annars...

Lars hejade hennes ordström och bad henne försöka berätta sansat och sammanhängande, utan att utelämnas något. Hon gjorde det. När hon slutat skakade han på huvudet.

— Det är nog godt och väl, sa han dystert. Men det är inget bevis! Har du vittnen? Var det någon mer än du där?

— Nej, men...

— Påstående står mot påstående, som man säger. De kan säga att du dukat upp hela historien för att slippa ur ett förhastat äktenskap.

— Men Per simulerar ju! Vilken läkare som helst skulle kunna konstatera att han är fullt frisk.

— Kanske. Men jag tror inte någon kan tvinga honom att låta sig undersökas. Vi stamper fortfarande på samma fläck...

Greve Christian Badenhuus hade fått lov att gå upp till sin dotters dagliga besök. Läkarna var belättna med hans snabba återhämtning, och nu vittnade bara ett stort plåster om den dramatiska händelsen.

Far och dotter slog sig ner på en bänk i den lilla planciering som hörde till sjukhuset. Greve Badenhuus glädde och hoppfullhet slog snart om i irritation inför Lilians ovilja att svara på hans livliga frågor om hennes nya liv.

— Det här duger inte, sa han bestämt. Det är något på tok, och jag vill veta vad. Har du inget förtroende för mig längre?

Ögonblicket därpå grät Lilian ut vid sin fars axel, och det dröjde inte länge förrän han förmått henne att berätta hela historien.

— Du håller alltså denne Berner gömd, mannen som är efterlyst för att ha försökt mörda mig? sa han strävt.

Lilian nickade.

— Men det var inte han, pappa, bedyrade hon olyckligt. Han hatade dig... och hotade dig... för att han alla år trott att det var du som lurade av hans far örnlunda!

Christian Badenhuus betraktade henne länge under tystnad. Trots det befängda i situationen kunde han inte undgå att känna sig stolt över dottern som riskerade så mycket i sin kamp för rättvisa.

— Kom! sa han resolut. Nu ringer vi advokat Fredriksson. Om det förhåller sig så som Berner tror — att någon missbrukat mitt namn — så ska vi sannerligen ta reda på det.

Advokat Fredriksson lovade ta fram alla gamla handlingar och gå till botten med saken. När han fått klarhet skulle han personligen infinna sig och rapportera.

Lilian glädde sig åt att ha goda nyheter att berätta för Lars, men när hon gick uppför allén fram till godset började hon ana att allt inte stod rätt till. Flera bilar stod parkerade på gårdsplanen, och när hon kom närmare såg hon fem, sex uniformerade konstoplar som sakta gick fram och tillbaka.

Var det henne de väntade på?

Det var för sent att vända, de hade redan sett henne. Och nu varseblev Lilian även en civilklädd man vid en av bilarna. Hon kände igen honom. Det var kriminalassistent Mörk.

— Men se, där har vi ju greve Badenhuus dotter, sa han med ett sarkastiskt leende. Ni kommer precis i rätta ögonblicket...

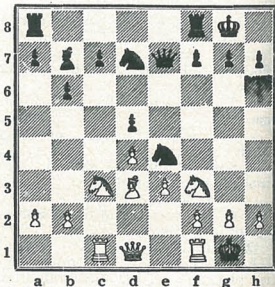
Forts. i nästa nr

SCHACK AV ZANDOR NILSSON

Slumrande världsmästarkakter
Michail Botvinnik fyllde i år de sextio och har numera pensionerat sig själv i de större schacksammanhangen. Han räknades till de "stora" världsmästarna när han stod på höjden av sin karriär. Hans internationella debut skedde faktiskt i Sverige, nämligen i stadsmatchen Stockholm-Leningrad 1926, som vanns knappast av de ryska gästerna med 12½-11½.

Den endast 15-årige Botvinnik besegrade vad då också uppåtgående stjärn Gosta Stoltz vid 4:e bord i det här föga kända partiet, som röjer de slumrande världsmästarkakterna. I ställningsbilden efter 11. — exd5 inleds en exakt kombination.

Svart: STOLTZ

Vit: BOTVINNIK

DAMGAMBIT

Botvinnik — Stoltz

1. d4 d5 2. e4 e6 3. Sc3 Sf6 4. Lg5 Le7 5. e3 0-0 6. Sf3 b6 7. Tc1 Lb7 8. Ld3 Sbd7 9. 0-0 Se4? Vit påvisar elegant att detta är ett fel.
10. Lxg7 Dxe1 11. exd5 exd5 (diagram)
12. Sxe4! dxe4 13. Txe7 Le8 14. Lb5! exf3 Dd6 15. Dc2! exf3 16. De6 leder till ungefärlig samma spel.
15. Dxf3 Dd6 16. De6! Dd4 17. Dxa La6 18. Dxf8 Sxf8 19. Lxa6 h5 20. Txa7 Dxb2 21. Lc4 Vits materiella övertag avgrö nu löst.
21. — Se6 22. Lb3 h4 23. e5 Sd8 24. Td7 Df6 25. h3 b5 26. e4 Kh7 27. e5 Dd6 28. Te1 b4 29. e6 fxe6 30. dxe6 Sxe6 31. Txe6 och vit vann.

Jag har mött...

Forts. från sid. 29

av samma blandskog, tall, gran och lövträd. Vindarna driver grå molnsjök över himlen. Men här är det vindstilla. Solen tittar fram ibland och det blir nästan varmt. Jag försöker tänka mig samma plats i kvällsmörker, för 25 år sedan.

— Var stod det där föremålet? Hur såg det ut?

— Där i bortre delen av gläntan. Det hade formen av en diskus, men med en upphöjning i mitten som tycktes vara en kabin. Den hade ovala fönstergluggar. Övanpå kabinen fanns en mast, nästan som periskopet på en ubåt. På undersidan var det en kraftig avlång fena som stod stöd mot marken, och två metallben. En liten steg var nedfäld från en lucka vid fenan.

Varelser i vita dräkter

— Hur stort var föremålet?

— 16 meter i diameter och ungefär 4 meter tjockt i mittpartiet. Jag vet det för att jag hade träd att jämföra med, och jag måtte upp avtrycken i marken dan därpå.

— Avtrycken? Men den vilade ju på en fena och två stödben. Var fick du diametern ifrån?

— Det var en krans av öppningar runt diskusens kant som på en turbin, riktade nedåt. Utblåsningen brände ned graset när föremålet startade.

Forts. på sid. 64

Siesta

— Allers Förlags Noveltidning

CARLI TORNEHAVE

på svensktoppen igen?

RAYMOND BURR

"IRONSIDE"

Ett tragiskt öde trots den stora succén

Fångande noveller - roliga tävlingar med fina priser

BÄST I ALLERS

Vad tyckte ni bäst om i denna veckas nummer av Allers? Det skulle redaktionen gärna vilja veta, vi som strävar efter att ständigt ge er en bättre tidning.

Fyll i den här kupongen och adressera kuvertet: **Bäst i Allers 44**, Allers redaktion, Tysta Gatan 12, 115 24 Stockholm.

Vi delar ut tre priser på 50 kr var till de tre först öppnade breven - och vi vill ha svaren senast den 3 november.

Jag tyckte följande var bäst i Allers denna vecka:

1
2
3

Namn:

Bostadsadress:

Telefon: Postnr:

Postanstalt: (Var vänlig texta!) A 44/71

vände den mot mej och jag trodde att han ville ta en bild.

— Vad hände?
— Ingenting. Jag märkte ingenting, utom... Jag tyckte det kom som ett klick från min pannlampa. Det behövs inte ha nånting med saken att göra — men, när jag senare skulle fända den så brann den inte. När jag undersökte den hemma så var batteriet strömlöst, fast det var alldeles nytt. Men det behövs ju inte betyda nånting...
— Försökte ingen av dem tala till dig?

— Nej. Det verkade som om den där ostkupa en ljus stod som en vägg mellan oss. Jag tror att den var till för att skapa nån sorts isolering mot vår värld. Kanske av ovisshet om vår atmosfär och våra bakterier kunde vara farliga för dem. Det är bara gissningar. Men det var ingen riktig vägg...
— Hur så?

— Innan jag gick därifrån hände nånting. En av kvinnorna kastade ut en sak. Hon kom ut ur kabinen med ett ljusst föremål i handen som de andra tittade intresserat på. Hon gick fram till ljusväggen och kastade ut föremålet genom den. Jag såg noga efter var det föll i gräset. Samtidigt hörde jag hennes pirlande skratt. Hon var slank och vacker och hade vita tänder.

— Och du gick din väg?
— Det är svårt att förklara efteråt vad man gör och varför. Jag tänkte att det kunde vara något slags militär farkost — det var strax efter kriget, och jag hade respekt för militärer. Och hela scenen verkade så egendomlig. Jag smakar aldrig sprit, jag visste att det inte var någon hallucination, men jag beslöt mig ändå för att gå en vända till Skälderviken och sedan kanske gå tillbaka och se om allt fanns kvar.

Farkosten lyfter

— Räker du?

— Nej. Jag rökte för många år sen. Men inte nu och inte då.

— Då måste du ha ett känsligt luktsinne. Kände du nån lukt?

— Det gjorde jag. Men ingen stark lukt. Jag skulle vilja likna det vid lukten av ozon. Som det luktar efter ett åskväder om sommaren. Som efter en elektrisk urladdning.

Gösta Carlsson gick ner till stranden. Hans agerande är ganska naturligt.

Han stöter mitt i skogen på en egendomlig farkost och människor som han aldrig tidigare sett. Han blir nyfiken men får order att försvinna. Han går sin väg. Men ny-

fikenheten tar överhanden. Han beslutar att försöka närma sig föremålet på nytt.

Han är borta ungefär en halvtimme. Han badar fötterna i det kalla havsvattnet för att vara säkra på att han inte drömmar. Sedan följer han stranden ett stycke för att ta en annan väg tillbaka, för att närma sig farkosten från andra hållet.

Han går upp på sanddynerna igen och spanar åt det håll där ljusketten borde vara. Först ser han ingenting av det, det är tätt ugskog i vägen. Så, plötsligt flamar ett intensivt rött sken upp. Med ett vinande ljud höjer sig farkosten sakta över trädtopparna. Den stiger allt högre med en kras av rött ljus från turbinerna.

På 400—500 meters höjd saktar den in, vaggar en smula i sidled. Mannen på stranden tycker sig se att antennen dras in, fenen på undersidan likaså. Plötsligt blir det röda skenet intensivare, går över i violett. Farkosten skjuter i väg med våldsam acceleration. Den gör ett par inbromsningar och det röda skenet återkommer. Sedan en ny rivstart. Det violetta ljuset krymper till en bortilande stjärna, försvinner.

Kvarlämnade spår

Jag stod kvar en god stund på stranden ganska skakad av det jag sett, säger Gösta Carlsson. Men vi som upplevde andra världskriget hade sett och hört så mycket om nya flygplanstyper, raketvapen och atombomber att nästan ingenting förvånade en längre. Trots att kriget var slut sedan ett år tillbaka var jag till en början nästan övertygad om att det var något nytt hemligt vapen som jag sett.

Det var först många år senare — efter alla egendomliga rapporter man läst om okända flygande föremål — som jag började fundera. Jag började undra om det verkligen var ett hemligt vapen jag sett, om det ens var en jordisk farkost, om det över huvud taget var människor...

Den natten gick Gösta Carlsson raka vägen hem, längs grusvägen eftersom pannlampan inte fungerade. Men han kunde inte sova. I gryningen gick han tillbaka till gläntan i skogen. Gläntan där vi står nu.

Titta här, säger han.
I gläntans södra del är en stor cirkel allttjämt markerad i gräset. Den är övervuxen med gräs, men den löper som en fördjupning i marken omkring en fot bred och knappt en decimeter djup, 16 meter i diameter. Vi går cirkeln runt.

Forts. på sid. 68

● Forts. från sid. 62

— Var kom ljusskenet ifrån?
— Från masten. Den var omkring fem meter hög och det spröt hängde ned från toppen. En bit längre ned satt något som såg ut som en lampskärm. Den lyste med ett egendomligt violett sken som täckte hela föremålet som en ostkupa och räckte några meter utanför.

Ljuskäglan liksom rann eller pulserade ut från lampskärmen som vattnet från en fontän. Där ljuskupan fick kontakt med marken uppstod ett gnistragn som av tomtelöss.

Utänför ljuskretsen, några meter framför gnistranden, stod en figur i vit åtsittande dräkt. Han verkade vara en vakt. Han höjde handen mot mig som ett stopptecken. Det var en gest som inte kunde missförstås och jag stannade. Jag var knappt tio meter från honom.

— Det fanns alltså människor här?
— De såg ut som människor, som du och jag. Jag försökte bedöma hur stor han var, vekten. Det gör man ju instinktivt när man möter ett motstånd — försöker beräkna hur stor och stark den andre är, och om man skulle rå på honom om det kom till kritan. Han var ungefär lika stor som jag, kanske ett par centimeter kortare.

— Hur lång är du?
— En och åttiofva. Han kan ha varit en och åttio. Men han var smalare.

Ljudlöst som stumfilm

— Sa han något?
— Nej. Det var det egendomliga. Ingen sa ett ljud. I varje fall hördes inga ljud, fast de höll på och arbetade med ett fönster och hade verktyg. Det föreföll som om de just avslutade en reparation för de lade verktygen ifrån sig och såg på mig. Men allt var ljudlöst som på en stumfilm. Det enda jag hörde var

vaktmannens steg när han trampade i gräset.

— Hur många var de?
— Det var tre män som arbetade vid fönstret. Två till stod strax bredvid och assisterade. På marken stod tre kvinnor. Ännu en kvinna kom ut till senare. Och det fanns en vakt till utanför ljuskupolen, på andra sidan. Allt som allt var det alltså elva personer jag såg.

— Hur kunde du se att det var kvinnor?

— Ja, det syntes ju. De hade ju åtsittande dräkter.

— Bröst, höfter...?

— Ja. Och håret. De var rätt kortklippta. De hade lockar vid kinderna eller hårsnibbar, som kvinnliga frisyrer. Och de var vackra, mycket vackra.

— Kan du beskriva klädseln närmare?

— De hade korta svarta stövlar och handskar, svart bälte om midjan. Över huvudet hade de något slags genomskinliga hjälmar, inte så stora och klumpiga som våra astronauthjälmarna — det såg mer ut som plastkapschonger. De som var innanför ljuskupolen hade fällt hjälmarna eller kapschongerna bakåt från huvudet. Flickorna hade blont eller cendrérfärgat hår. Männens hår kunde jag inte se, de hade svarta luvor, som sjömän brukar ha. Alla hade brun hy, som djup solbränna.

— Försökte du gå fram till dem?

— Ja. Jag gick ett par steg till mot vaktan. Han höjde handen igen, som ett stopptecken. Sedan stod jag kvar där jag var.

Som en svarf bälgkamera

— Hade han något vapen?

— Nej. Han hade bara ett fyrkantigt svart föremål hängande om halsen, mitt på bröstet. Det såg ut som en gammaldags bälgkamera. Han

Tandprotes?

Äntligen kan ni glömma den.

Ni behöver inte längre ha bekymmer för er tandprotes. Koppla av och glöm den. Här är två välkända protesmedel för fastsättning och rengöring.

Poli-Grip fastsättningscreme ger er fyra fördelar: Den jämnar ut - fyller varje ojämnhet. Den är behaglig - mjuk och mild och irriterar inte. Den är frisk - motverkar dålig andedräkt, smakar fräscht och behagligt. Den är säker - håller tandprotesen på plats - hela dagen!

Dentu-Creme är speciellt gjord för rengöring av tandproteser. Den har fyra fördelar framför vanlig tandkräm:

1. Ingredienser som tar bort beläggning och håller tandprotesen ren och frisk att se på.
2. Speciella polermedel som bevarar tändernas ursprungliga vithet.
3. Antisepticum som motverkar infektion.
4. Deodoranter som håller både protesen och munnen frisk.

När ni använder Poli-Grip och Dentu-Creme behöver ni inte ha några bekymmer för era tandproteser. Bara le och glöm dem!

adaco ab

Löfbergs Lila har 3 bryggkaffe så Du kan brygga efter egen smak

Mellanrost Mellanmörk Mörkrost

Nyhet:
Mellanmörk
ett mustigt
kaffe.

● Forts. från sid. 64

— Detta var vad jag såg när jag kom tillbaka nästa morgon. Men då var gräset avsvett.

— Och innanför? frågar jag.

— Där var ingenting bränt, men jag fann tydliga avtryck från fenan och de två stödbenen. De har försvunnit för längesen. Att cirkeln syns beror nog på att gräset har växt mer på sidorna om den, utanför och innanför. Och där...

Carlsson pekar på ett stort träd som står alldeles intill cirkeln. De grova yttre grenarna, i riktning mot cirkeln, är helt förtorkade.

Fyndet

Från skogen har lägväxande träd trängt in i gläntan. Små aspar har växt upp till knappt manshöjd, men alla tycks ha stannat i en gles ring några meter från cirkeln. Inte en enda träplanter finns innanför den kretsen.

— Det är något konstigt med de här asparna, säger Carlsson. De växer inte. Det är tjugofem år sen och de kunde ha varit stora träd. Men de har stannat upp.

Han går tvärs över cirkeln, mot gläntans västra del. Stannar och petar med foten i gräset.

— Här hittade jag den där saken som flickan hade kastat.

— Vad var det?

— En kort stav av ljus gråviolett kvarts. Fyrkantig, 4 centimeter tjock, 7 centimeter lång. Den var bränd eller smält i ena änden.

— Och du tog vara på den?

Carlsson tar upp något ur fickan, inlindat i plast. Han håller fram föremålet i handen — det ser ut som alabaster, format som en skalbagge.

— Jag slipade en skarabé av den, säger han. Jag har till hobby att säkra och slipa vackra stenar. Där i änden är färgskiftningen kvar, där var den avbränd.

Fråga utan svar

Jag håller stenen i handen.

Om den historia som han berättat utan later, utan att vilja pracka någonting på mig, utan att göra väsen av sin upplevelse — om denna historia är sann... Det skulle betyda att denna sten kommer från en främmande värld. En värld bebodd av varelser som är mycket lika oss människor. De hade kommit mycket längre i teknik än vi kunde drömma om 1946, de var redan då långt före vår avancerade teknik av i dag.

Dessa varelser skulle en dag i maj för 25 år sedan ha landat på jorden, i en isolerad skogslänta på Skånes västkust, cirka 3 kilometer sydväst om Angelholm.

De stod en stund i gläntan och arbetade med något på sin farkost. De hade placerat ut en vakt utanför en isolerande vägg av någon sorts strålning. De hade också unga vackra kvinnor med som kunde skratta med ovanligt vita tänder. En av kvinnorna kastade ut en kvartsstav genom strålhöljet och lät den ligga kvar.

Värför?

Ingen av oss drömmer om att finna svaret. Men jag håller en skarabé av kvarts i min hand.

Jag har sett stenar som astronauter tagit hem från månen — men månen ligger på endast 1,3 ljussekunds avstånd från oss. Den här stenen skulle härröra från en bebodd planet i ett annat solsystem. En sådan kan inte finnas på närmare håll än 11 ljusår.

Jag kan inte avgöra vad det var som Gösta Carlsson såg majkvällen för 25 år sedan. Men han var inte ensam om att se egendomliga ting. Det var en formlig invasion av okända flygande föremål över Sverige det året. Försvarsstaben översvämmades av rapporter. Man hade många olika namn på företeelserna. Först året därpå kom uttrycket "flygande te-fat".

Forts. i nästa nr